అంగులూరి అంజనీదేవి

ఈ దారి మనసైనది

ఈ దారి మనసైనది

అంగులూరి అంజనీదేవి

ఈ దారి మనస్సైనది...

రచన - అంగులూరి అంజనీదేవి

జీవితం అదృష్టంతో నిండిన అమృతపు గిన్నె.

అత్యల్ప విషయాలతో కూడిన అద్భుతమైన మూట.

అప్పుడప్పుడు ఖాళీ అయి.... వెంటనే నవజీవనంతో నిండిపోయే నాజూకైన పాత్ర. ఇంకా చెప్పాలంటే అదొకస్థితి. ఒక పని .... ఒక నిద్ర ... కొంచెం ప్రేమ. అంతే ... అదే జీవితం... ఎక్కడ జీవితం వుంటుందో అక్కడ ప్రేమ వుంటుంది.

జీవిత మంతా ప్రేమతో గడపాలని.... ప్రేమించబడ్తూ బ్రతకాలని... ఈ భూ మండలంలో ఎవరికి దొరకనంత ప్రేమ తనకే దక్కాలని మన్విత ఆకాంక్ష.

రెడ్ కారులో వచ్చే దుంప్లూ కాని, మారుతిలో వచ్చే బన్నీ, సన్నీ, విక్కీ, రెండు జడల టింకూ – ఒక్కరేమిటి... తనతో ఎల్.కే.జి. నుండి ఎవరెవరు కలిసి చదువుతున్నారో... వాళ్లంతా వాళ్ల తల్లుల ప్రేమను అమృతంలా తాగుతున్నారు మిగిలింది ఒలకబోస్తున్నారు.

ఎప్పుడైనా ఒక పక్షి తన నోటితో మేతను తెచ్చి... పిల్ల పక్షుల నోట్లో పెట్టే సీనరీస్‌ని చూస్తూ గడపటం ఇంట్రస్ట్ మన్వితకి. తన ఫ్రెండ్స్‌కాని, ఆ పక్షి పిల్లలు కాని ఆస్వాదించే ప్రేమకన్నా ఇంకా ఎక్కువ ప్రేమ కావాలి మన్వితకి, ముఖ్యంగా అమ్మ ప్రేమ.... నాన్న ప్రేమ... తమ్ముని ప్రేమ ... నానమ్మ ప్రేమ. ఈ ప్రేమను ఫెన్సింగ్‌లా తనచుట్టూ రౌండప్ చేసుకొని అందులో తనో స్టాచ్యూ లా వుండి పోవాలి. ఆ తర్వాతే అన్ని ... కానీ జరిగిందేమిటి ?

* * * *

విజయవాడ ఎన్.టి.ఆర్. యూనివర్సిటీ ఆఫ్ హెల్త్ సైన్సెస్‌లో ఎం.బి.బి.యస్ అడ్మిషన్స్ జరుగుతున్నాయి.

అమ్మా, నాన్న ఇద్దరు కలిసి ... కాలేజి అడ్మిషన్ కోసం తనని తీసికెళ్తారని ఆశపడ్డ మన్వితకి, తనతోపాటుగా అడ్మిషన్ కోసం వచ్చిన అనురాగ్, వాళ్లమ్మ ప్రియభాందవి 'తోడుగా' అయ్యారు.

కారణం బిజీగా వున్న నాన్న ... రానని చెప్పిన అమ్మ, ఎక్కడున్నది ప్రేమ? వెతుక్కున్నా దొరకటం లేదే .... దురదృష్టం తనకి తోడా ? లేక దురదృష్టానికి తను తోడా ? నిరాశగా వుంది మన్వితకి. ...

అడ్మిషన్స్ జరుగుతున్నాయి.

నెంబర్ల ప్రకారం వరుసగా .....

అనుకోకుండా .... అనురాగ్ కళ్లు ఒక అందమైన కళ్లతో మాట్లాడుతున్నాయి..... ఏదో గొంతు దాటని భావం కళ్లతో చెబుతున్నట్టు.... కళ్లు తన భాష అయితే చూపు తన మాటలవుతున్నాయి... ఆ భాష ఎవరికి అర్థం కాదు. అలాంటి భావమే వాళ్ల మనసులోనూ పుడితే తప్ప !! అలా పుట్టినప్పుడు 'ప్రేమ' అనేది ఇద్దరి మధ్యన ఒకే చూపులో ... ఒకే టైంలో .... పుట్టే కెమికల్ రియాక్షన్ అవుతుంది. 'నీ ఊపిరే నా ప్రాణం.' అనే స్థాయికి చేరుతుంది. ఉలి అలికిడికి రాయి మెత్తబడ్డట్లు మనసు మెత్తబడ్తుంది. కనుబొమల ముడివిడిపోయి బిగుసుకున్న

పెదవులు ఎర్ర గులాబీల్లా వికసిస్తాయి.

అనురాగ్ రెప్పవేయకుండా చూస్తుంటే ఆమె రక్తం పై నుండి జారే బంతిలా పరిగెత్తుతోంది. అతను ఆగి ఆగి నవ్వుతుంటే ఆమె గుండె వింతగా అదురుతోంది.

అడ్మిషన్స్ పూర్తయ్యాయి.

వాళ్లకి–వరంగల్ కాకతీయ మెడికల్ కాలేజీలో సీటు వచ్చింది.

స్టూడెంట్స్ అందరికి పలానా రోజు కాలేజి స్టార్ట్ అవుతుందని... ఆరోజు డెమాన్ స్ట్రేషన్ క్లాసుకి ఉదయం 9 గంటలకి అటెండ్ అవ్వాలని అడ్మినిస్ట్రేషన్ డిపార్ట్‌మెంట్ వాళ్లు చెప్పారు.

అప్పుడు గాని ఆ అందమైన కళ్లు అనురాగ్ కళ్లని విడిపోలేదు.

తర్వాత అనురాగ్, అతని తల్లి ప్రియభాందవి, మన్విత హోటల్ అశోకాలో లంచ్ చేసి వరంగల్ బయలు దేరారు.

ట్రైన్‌లో కూర్చుని వున్న మన్విత మనసులో ఏదో అలజడి, ఓదార్చలేని భాధ... తనతో పాటు అడ్మిషన్ కొచ్చిన స్టూడెంట్స్ అందరు వాళ్ల పేరెంట్స్‌తో వచ్చారు. తను మాత్రమే ఒంటరిగా వచ్చింది. అమ్మా, నాన్నా వుండి కూడా ఈ ప్రేమరాహిత్యాన్ని తట్టుకోలేక పోతోంది.

అనురాగ్ తన ద్యాసలో తను వున్నాడు. అతని కళ్లు కొత్తగా నేర్చుకున్న భాషకు ఇంకా పదును పెడ్తున్నాడు. కాలేజీ ఎప్పుడు స్టార్ట్ అవుతుందా అని ఎదురు చూస్తు .... ఆ అందమెన కనుదోయిగల ఆ అమ్మాయి కోరికల కోటలోకి ప్రవేశించి.... తనని తను గెలుచుకోవాలని ... ఎదురుగా వున్న మన్వితను అతను పట్టించుకోవటం లేదు. ఇంతసేపు అతను చూసింది మన్వితను కాదు.

*   *   *   *

ఆ రోజు రానే వచ్చింది. కె.ఎమ్.సి.లో....

అనాటమి లెక్చరర్ హాల్లో జరుగుతున్న డెమాన్‌స్ట్రేషన్ క్లాసుకి మన్విత, అనురాగ్, ప్రియభాందవి అటెండ్ అయ్యారు.

ఆల్ డిపార్ట్‌మెంట్ హెచ్.ఒ.డి.లు వచ్చి వాళ్ల వాళ్ల సబ్జెక్ట్‌కి సంబందించిన ఇంట్రడక్షన్ క్లాస్ తీసుకున్నారు.

స్టూడెంట్స్ – రోల్ నెంబర్ వైజ్ గా ఒక్కొక్కరు వాళ్ల వాళ్ల ఇంట్రడక్షన్ ఇచ్చుకున్నారు.

అప్పుడు అనురాగ్‌కి ఆ అందమైన కళ్ల అమ్మాయి పేరు, వివరాలు అడక్కుండానే తెలిశాయి. పేరు దీక్షిత.

నెక్ట్సడే .... టైం టేబుల్ ప్రకారం క్లాసులు మొదలయ్యాయి.

ఉదయం థియరీ క్లాసెస్ .... మధ్యాహ్నం ల్యాబ్స్.

ర్యాగింగ్ ఫియర్ ఎక్కువైంది.

కలెక్టర్ గారి ఆదేశాల మేరకు రోజుకు పదిసార్లు పెట్రోలియం జీపు వస్తున్నా.... సీనియర్స్ జూనియర్స్ లాగే వచ్చి పరిచయం చేసుకొని ర్యాగింగ్ చేస్తుంటే .... మన్విత, దీక్షిత, మిగిలిన అమ్మాయిలు ప్రాణాలను అరచేతిలో పెట్టుకొన్నట్లు భయపడ్డారు.

మన్విత, దీక్షిత, మిగతా అమ్మాయిల్లో కొంతంత మంది కాలేజి క్యాంపస్‌లో వుండే లేడిస్ హాస్టల్లో వుంటున్నారు.

ర్యాగింగ్ ఉద్దేశాన్ని అర్థం చేసుకున్న మన్విత ర్యాగింగ్‌కి భయపడలేదు. ర్యాగింగ్

జరుగుతున్నప్పుడు అది తనలో వుండే టాలెంట్‌ని బయటకి తీస్తున్నట్లు భావించింది. తనలో తనకి తెలియని 'తనని' బయటకు తీస్తున్నట్లు అనుకున్నది. అందరితో అదే విషయం చెప్పింది. అదివిని కొంత మందికి ర్యాగింగ్ పట్ల పాజిటివ్ థింకింగ్ కలిగింది.

దీక్షిత మాత్రం ర్యాగింగ్‌కి భయపడింది క్లాసులోకి వెళ్తున్నప్పుడు కానీ క్లాసులోంచి వస్తున్నప్పుడు కానీ తను వాళ్లకి ఎక్కడ దొరుకుతానో అని తప్పించుకు తిరగాలని చూస్తోంది. ఆ టైం లో ఫ్రెండ్స్ ధైర్యం చెప్పారు. అయినా ఆమెలో అభయం ఎక్కువై బెలూన్ పగిలినా బాంబు అనుకునే స్థాయికి చేరుకుంది. తల్లిదండ్రులు గుర్తు రావటంతో ... హోంసిక్ ఎక్కువై ఇంటికెళ్లింది.

దీక్షిత ఇంటికెళ్లటంతో అనురాగ్ వెలితిగా ఫీలయ్యాడు.

కొన్ని రోజులు గడవగానే.... ఫ్రెషర్స్ పార్టీ ప్రిపరేషన్ మొదలైంది. దీక్షిత ఊరి నుండి వచ్చింది.

సీనియర్స్ వచ్చి ... క్లాసులో ఎనౌన్స్ చేసి.... ఎవరెవరికి ఎలాంటి కల్చరల్ యాక్టివిటీస్ వున్నాయో పేర్లు ఇమ్మని అడిగారు.

ఐదు రోజులు గడిచాక ఫ్రెషర్స్‌డేని ఆడిటోరియంలో అరేంజ్ చేశారు.

ప్రిన్సిపాల్ గారు, హాస్పిటల్ సూపరిన్‌డెంట్, కాలేజి స్టాఫ్, సీనియర్స్ అబ్బాయిలు, అమ్మాయిలు ఆ పార్టీకి అటెండ్ అయ్యారు.

సీనియర్స్ చెప్పినట్లే జూనియర్స్ ఎప్రాన్‌లు వేసుకొని వచ్చారు. నెంబర్ వైజ్‌గా అరేంజ్ చేసిన చైర్స్‌లో కూర్చున్నారు.

వాళ్ల నేమ్‌లో వున్న మొదటి అక్షరం ప్రకారం నెంబర్లు వెయ్యడంతో అనురాగ్, దీక్షితల చెయిర్స్ పక్క, పక్కన వచ్చాయి. మన్విత మధ్యలో కూర్చుంది.

సరస్వతిదేవి సాంగ్‌తో ప్రోగ్రాం మొదలైంది.

ముందుగా ... హిప్పోక్రటిక్ ఓట్ (Hippocratic Oath) చేయించారు.

ఆ తర్వాత అంతా సరదా ... సరదా ...

ఫస్టియర్ అబ్బాయిలైతే అమ్మాయిల్లాగా చీరలు కట్టి జోవియల్‌గా, అద్భుతంగా డాన్స్ చెయ్యటం. అక్కడ విశేష ఆకర్షణ అయ్యింది.

సీనియర్స్ .... జూనియర్స్ అబ్బాయిలను స్టేజి మీదకు పంపించి, అమ్మాయిలు పాడుతున్నప్పుడు మైక్ గుంజుకొని రమ్మని చెప్పటం .... ఆ పాటల్ని వినలేని వాళ్లలా బెల్టుని మెడకి ఉరిలా వేసుకొని యాక్షన్ చెయ్యటం... ఆ అమ్మాయిలు డాన్స్ చేస్తున్నప్పుడు ఇంకొంతమంది అబ్బాయిల్ని పంపించి పిల్లి మొగ్గలు వెయ్యమనటం... చేశారు.

అదే విధంగా జూనియర్స్‌లో నచ్చిన అమ్మాయిల్ని ... కొంతమంది సీనియర్స్ స్టేజి మీద ప్రపోజ్ చెయ్యటం .... వాళ్లు 'నో' అన్నట్లుగా ఫేస్ పెట్టడంతో క్రింద వున్న సీనియర్స్ 'ఒప్పుకో ... ఒప్పుకో ' అంటూ ఒకేసారి గోల చేసి అరవటం చేశారు.

ఆ తర్వాత 'ఐడింటి' కార్డు జూనియర్స్‌కి సీనియర్స్ ఇవ్వటంతో ఫ్రెషర్స్‌డే ఒక సంబరంగా ముగిసిపోయింది.

నెల రోజుల తర్వాత .....

జూనియర్స్ అంతా కలిసి హోటల్ అశోక కాన్ఫెరెన్స్ హాల్లో గెట్ టు గెదర్ పెట్టుకున్నారు.

అక్కడ వాళ్లంతా ఒకరికి ఒకరు ఇంట్రడక్షన్ ఇచ్చుకున్నారు. పాటలు, డాన్స్, జోక్స్ ఇలా ఎవరెవరి టాలెంట్స్‌ని వాళ్లు బయటపెట్టి.... అక్కడే డిన్నర్ ముగించుకొని ....

వాళ్ల బ్యాచ్‌కి ఒక పేరు పెట్టుకున్నారు.

వాళ్లకి ... ఫస్టియర్లో అనాటమి, ఫిజయాలజి, బయోకెమిస్ట్రీ వున్నాయి. శ్రద్ధగా, సీరియస్‌గా చదువుతున్నారు.

దీక్షితకి దగ్గరకావాలని చూస్తున్న అనురాగ్‌కి.... డిసెక్షన్ హాల్లో ఆమెతో మాట్లాడే అవకాశం కలిగింది.

ఇద్దరు కలిసి డిసెక్షన్ చేసేవాళ్లు ....

అంతే కాకుండా ఎగ్జామ్స్‌కి ముందు నోట్స్ ఇవ్వటం, మెటీరియల్ ఇవ్వటం, ఎగ్జామ్స్ టైంలో స్ట్రెస్ లేకుండా సైకలాజికల్‌గా సపోర్ట్ ఇవ్వటం చేస్తున్నాడు. అంతకన్నా ఇంకేం లేదు.

కారణం .... దీక్షిత మౌనమే !!

అయినా .... అప్పుడప్పుడు అనురాగ్ తనని తను కంట్రోల్ చేసుకోలేని మానసిక స్థితలోకి వెళ్తున్నాడు. తన ఆలోచనలని ఆమెతో పంచుకోవాలని, సమయం కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు.

ఒకప్పుడు ర్యాగింగ్ చేసిన సీనియర్స్ ఎగ్జామ్స్ టైంలో ఫస్టియర్స్‌కి బాగా హెల్ప్ చేశారు. అన్నం తినిపించటం, స్నానానికి నీళ్లు పెట్టడం లాంటవి కూడా చేశారు. ఫస్టియర్లో అందరు పాసయ్యారు.

* * * *

సెకండియర్లో ...

సుప్రభాత వేళ ....

మహా సముద్రంలో .... కెరటాలు పైకి లేచి తీరాన్ని తాకుతుంటే మంచులో తడిసిన ప్రకృతి – ప్రపంచాన్ని వణికిస్తోంది.

ఏపుగా పెరిగి కాస్త పక్కకి వంగిన గులాబి చెట్టు కొమ్మ కిటికీ గ్రిల్‌ని తాకి తన ఉనికిని చాటు తుంటే, దాని పూల పరిమళం పరిసరాలను తాదాత్మ్యంలో ముంచుతోంది. ఆనిశ్శబ్దంలో ... ఆకులపై నిలిచిన మంచుబిందువులు కదిలితే క్రింద పడేలా వున్నాయి.

నీటి చుక్క ముత్యం చిప్పలో పడితే ముత్యమవుతుంది

సముద్రంలో పడితే ఉప్పునీరు అవుతుంది.

కనురెప్పల క్రింద జారితే కన్నీరవుతుంది.

మరి గుండె క్రింద చేరితే ....

దీక్షిత తన మొబైల్‌కి మెసేజ్ వచ్చిన శబ్దానికి రోజు లాగే తన హృదయంలో తరంగిణి కదిలినట్లై.... కళ్లు విప్పింది...

వెంటనే తన రెండు అర చేతుల్ని కళ్ల కెదురుగా పెట్టుకొని 'కరాగ్రే వసతే లక్ష్మి, కర మధ్యే సరస్వతి, కర మూలే స్థితే గౌరి' అని మనసులో అనుకుంటూ అరచేతుల్ని కళ్లకి అద్దుకొని ...

కుడి చేతిని పిల్లో కిందకి పోనిచ్చి, మొబైల్ తీసి మెసేజ్ చూసుకొంది.

"కుహూ, కుహూ రాగాల కోకిలమ్మను కోరాను. నా చెలికి నీ కమ్మని స్వరంతో సుప్రభాతాన్ని అందించమని... తిరిగొచ్చి షి ఈజ్ స్టిల్ స్లీపింగ్ అంది." అని పంపిన అనురాగ్ మెసేజ్ చూడగానే కప్పుకున్న

బ్లాంకెట్‌ను పూర్తిగా తొలిగించి బెడ్‌దిగింది.

మనసులో ఫీలింగ్ వుంటే తప్పకుండా అది అవతలవారికి చేరుతుందంటారు. తనింకా నిద్రలేవకపోవటం అతనికి తెలిసింది కూడా అలాంటి ఫీలింగ్ ద్వారానే... ప్రతి అద్భుతం ఫీలింగ్ ద్వారానే పుడుతుంది కాబోలు.

మనసుకి స్పందన, శరీరం మీద శ్రద్ధ, ఒక మనిషి గురించి ఆలోచనలు, ప్రతిక్షణం అద్భుతంగా అన్పించటం ... ఇదంతా తనలో అతని ద్వారానే జరుగుతోంది.... తను పుట్టాక ఎన్నో రకాలుగా తన మనసు స్పందించింది. కానీ ... ఆ స్పందనలో ఇలాంటి అనుభూతి లేదు.

అతను పంపే ప్రతి మెసేజ్ ఆర్ద్రత నిండిన భావంలా, వెన్నెల అల్లిన మువ్వల సవ్వడిలా, మౌన రాగరంజనిలా చెవులకి సోకి హృదయమంతా అమృతం నింపిన అనుభవం కలుగుతుంది.

' నువ్వు పోగొట్టు కునే ఏ క్షణం నీకు తిరిగి రాదు దీక్షా ! ప్రకృతికే ప్రకృతిలా, రససిద్ధి పొందిన కళాకృతిలా వున్న నీరూపం నా మదిని మంచువర్షంలా తడిపేస్తుంటే, నీ మౌనమేమో నీకూ, నాకూ మధ్య నిశ్శబ్ద అగాదాలను సృష్టిస్తోంది. నువ్వలా వుంటే నా చుట్టూ వున్న వెన్నెల నన్ను వెక్కిరిస్తోంది. కిటికీ అవతల సంపంగి అవహేళన చేస్తోంది. నీ కిది ధర్మమా ? " అంటూ ఒక రోజు అతను పంపిన మెసేజ్ చదివి ఏంచేయాలో తోచలేదు .

ఒకటి... రెండు .... ఐదు.... పది... ఇలా ఎన్ని నిముషాలు గడిచినా డ్రస్సింగ్ టేబుల్ ముందు అలాగే నిలబడివున్నది. మనసులో .... భావాల వుధృతానికి తట్టుకోలేని యుద్ధం జరుగుతుంటే ఆ యుద్ధానికి మనసును సంసిద్ధం చేసుకోలేక పోతోంది.

ఎవరైన మన ప్రమేయం లేకుండా బలవంతంగా మన మది తలుపుల్ని తోసుకొని తలపుల్లోకి జొరబడి అతి సున్నిత మైన సూక్ష్మమైన కదలిక పుట్టించి .... ఉరకలు వేసే ఉత్సాహం అంబరాన్ని తాకే ఆనందం అందిస్తుంటే...! మాటల కందని మధుర భావాల స్రవంతిలో తడిసిపోతూ భరించలేని, సహించలేని ఉద్వేగాన్ని తట్టుకుంటూ తను ఎన్నో యుగాలుగా ఎదరు చూస్తున్న వ్యక్తి ఇతనే అని తెలిసినా...! అతని కళ్లలోకి చూస్తున్నప్పుడు కలిగే అనిర్వచనీయమైన భావాన్ని చంపుకుంటూ... ఇలా మౌనంగా వుండాలంటే ఎంత కష్టమో దీక్షితకి అనుభవంలోకి వచ్చింది.

అతను కన్పించిన ప్రతిసారి 'నువ్వు నాకు ఎన్నో ఏళ్ల పరిచయం' అన్నట్లు తన మనసులోతుల్లోకి చూస్తుంటే ముభావంగా, అభావంగా ఇంకా ఎన్నాళ్లిలా తప్పుకు తిరగాలి? అన్నదే ఆమె ఆలోచన.

ప్రొఫెసర్లు గమనిస్తున్నా, స్టూడెంట్స్ తిరుగుతున్నా, అతను తనవైపే చూస్తున్న భావన కలిగినప్పుడు కూసింత ఇబ్బందిగా, కాసింత విభ్రమగా, మరి కాస్త పులకింతగా మనసు తొలకరి మొలకలా మారుతోంది. ఎంతవద్దనుకున్నా... దీక్షిత మనసులో అలలగాలి సవ్వడిలా అలా అలా అనంతంగా అనురాగ్ రూపం మెదులుతుంటే .... చక, చక రెడీ అయి ..ఎప్రాన్ వేసుకొని, స్టెతస్కోప్ పట్టుకొని హాస్టల్ నుండి బయట కొచ్చి, కాలేజిలో అడుగు పెట్టింది.

ఆమె అలా అడుగు పెట్టగానే – కాకతీయ మెడికల్ కాలేజి ప్రాంగణం తొలిపొద్దులా మెరిసినట్లైంది అనురాగ్‌కి.

అమెను అలా చూస్తుంటే .... ఎన్నో ఏళ్లగా పారేసుకున్నా జ్ఞాపకంలా .... నడచివస్తున్న నగిషీలు చెక్కిన శిల్పంలా ఎప్పటికప్పుడు కొత్తగా అన్పిస్తూ 'హాయ్' అన్నాడు .

దీక్షిత కూడా 'హాయ్' చెప్పి ల్యాబ్ వైపు నడిచింది.

అలానడుస్తున్న దీక్షితకి తన సొంత ఊరైన పాకాలకి దగ్గర్లో వున్న అశోక్ నగర్ గుర్తొచ్చింది.

అది గుర్తురాగానే ఆమె చిన్ననాటి జ్ఞాపకాలు తీగల్లా సాగి ఆమె కళ్ల ముందు మెదిలాయి...

ఆమెను – ఆమె తండ్రి సోమన్న పాకాల నుండి అశోక్ నగర్ తీసికెళ్లి ప్రభుత్వ బాలికల వసతి గృహంలో చేర్పించి దానికి రెండు కిలో మీటర్ల దూరంలో వుండే స్కూల్లో వదిలాడు. అందులో సీటు రావటానికి అతను చాలా కష్టపడ్డాడు. అప్పుడు ఆమె ఫిఫ్త్ క్లాస్ .

నడవటం ఈజీయే కాని ఒంటరిగా నడవటం కష్టంగా వుంటుందన్న ఉద్దేశ్యంతో తనతోటి పిల్లలు రెడి అయ్యేంత వరకు ఆగివాళ్లతో కలిసి నడుచుకుంటూ వెళ్లమన్నాడు తండ్రి. దారిలో ఎక్కడా ఆగొద్దన్నాడు. దారి చూసి నడవమన్నాడు. చీకటి పడకముందే హాస్టల్‌కి చేరుకోమన్నాడు. తలవంచుకొని నడిస్తే వాహనాలు గుద్దేస్తాయన్నాడు. తోటి పిల్లలతో కలిసి మెలిసి స్నేహంగా వుండమన్నాడు.

'సరే' అని దీక్షిత తల వూపినప్పుడు తెల్ల రిబ్బన్లతో పైకి కట్టిన రెండు జడలు మడిచిన నల్ల తాచులా కదిలాయి.

సోమన్న – కూతుర్ని వదిలిపోవాలంటే..... పోలేక కళ్లనీళ్లు పెట్టుకున్నాడు. తండ్రి కన్నీళ్లు చూడగానే ఇంటి దగ్గర వున్న తల్లి గుర్తొచ్చింది దీక్షితకి. ప్రొద్దున బస్ ఎక్కించటానికి తనను భుజాల మీద ఎక్కించుకొని వస్తున్న తండ్రి పక్కన నడుస్తూ తన కాళ్లను పట్టుకొని నిమురుతూనే బస్ వరకు వచ్చి సాగనంపి వెళ్ళింది. తన తల్లి,దండ్రులకి తనంటే ఎంత ప్రాణం !!

" పసి బిడ్డను తీసికెళ్ళి బయట ఊర్లో వుంచి చదివించక పోతేనేం రామలక్ష్మీ ? ఏదో ఇంటి పట్టున వుండి చదివిన ఆ నాలుగు తరగతులు చాలవా ? ఇంకా చదివి ఉద్యోగాలు చేసి ఊర్లేమైనా ఏలాలా ? చక్కగా ఇంటిపని, వంటపని పొలం పని నేర్చుకొని ఆ తర్వాత ఓ అయ్య చేతిలో పెడితే సరిపోయేదిగా " అంటూ చుట్టు పక్కల వాళ్లు అనే మాటల్ని తల్లి ఏ మాత్రం లక్ష్య పెట్టలేదు.

"ఇప్పుడేదో చిన్న చదువేకదా అని చదివిస్తున్నావులే సోమన్నా ! రేప్పొద్దున వాళ్లకి చదువుమీద మమకారం పెరిగి పెద్ద చదువులు చదువుతామంటే నీ గతేమవుతుంది? నీ తలకు నువ్వే కొరివి పెట్టుకున్నట్లు కాదా? నా మాటవిని నీ బిడ్డను నాలుగోతరగతిలోనే చదువు మాన్పించి ఇంట్లో పెట్టుకో. నువ్వలా చూస్తుండగానే పొలం పనులకి అక్కరకొస్తుంది. ఎన్ని రోజులు అని ఒక్కడివి కష్టపడ్తావు .కొడుకును ఎలాగూ చదువుకోసమే వదిలి పెట్టావు. అంతవరకు చాలనుకో ". అన్నారు తనతో కలిసి పొలం పనులు చేసే మిత్రులు.

సోమన్న వినలేదు. అక్షర జ్ఞానం గొప్పది. చదువుకుంటే తన కూతురు ధైర్యంగా బ్రతకగలుగుతుంది. సమస్యలు ఎదురైప్పుడు మంచి నిర్ణయాలు తీసుకునే విధంగా అలోచించగలగుతుంది.

చదువు అనేది ఎల్లప్పుడు ఆరని దీపంలా తోడుంటుంది. దొంగలు పట్టుకెళ్లలేని సంపద చదువు ఒక్కటే. చదువులేని వాళ్ల జీవితం తెడ్డులేని పడవ. అందుకు ఉదాహరణ తన జీవితమేనని నమ్మిన సోమన్న దృష్టంతా దీక్షిత చదువుమీదనే నిలిచింది. కానీ చేతిలో తగినంత డబ్బులేదు. దీక్షితను ప్రభుత్వ బాలికల వసతి గృహంలో చేర్పించటానికి కారణం కూడా అదే.

స్కూలు నుండి తనుండే హాస్టల్‌కి రోజూ రెండు కిలో మీటర్లు నడిచి రావటం, పోవడం... స్కూలు నుండి వచ్చాక బోరింగ్ పంపు క్రింద కూర్చుని బట్టలు ఉతుక్కోవడం దీక్షితకి కష్టంగా వుంది.

ప్రభుత్వం సరైన సరుకుల్ని ప్రొవైడ్ చేసినా, ఆ సరుకులు మధ్యవర్తులు చేతులు మారడంతో ఒక్క రోజు కూడా ఆ తిండి తినలేకపోతోంది. వర్కర్స్ నిర్లక్ష్యం వల్ల అన్నంలో, కూరగాయల ముక్కల్లో పురుగులొస్తూ, ఏ కూర చూసినా నీళ్ళలా అన్పిస్తూ, పెట్టుకున్న అన్నం మొత్తం వదిలేస్తోంది.

పేద విద్యార్థులైన వాళ్ళకి ప్రభుత్వం నెల నెలా ఇవ్వాల్సిన సోపుల్ని, బట్టల్ని యివ్వకుండా ప్రతిరోజు ఇవ్వాల్సిన పాలు, బిస్కెట్స్ యివ్వకుండా పిల్లల్ని దోచుకుంటున్నారు.

'క్యూ' పద్ధతి పాటించకుండా బాత్‌రూంల దగ్గర, నీళ్ల దగ్గర, తిండి తినే దగ్గర, ప్రతి రోజు గొడవ. కొంత మంది లీడర్లను నియమించినా వాళ్ళు పట్టించుకునేవాళ్ళు కాదు. ఇంకా పిల్లలు చెప్పుకోలేని ఇబ్బందులు కూడా కొన్ని వున్నాయి.

హాస్టల్ నీట్‌గా వుండేది కాదు. కలెక్టర్ లాంటి పెద్ద పెద్ద వాళ్ళు వచ్చినప్పుడు నీట్‌గా వుంచేవాళ్ళు. తినటానికి కూడా అన్ని పెట్టేవాళ్లు. వాళ్లు వెళ్లేంత వరకు ప్రాణాలను అరచేతుల్లో పెట్టుకున్న వాళ్లలా అటెన్షన్‌లో వుండే ఆ వార్డెన్‌లను, వర్కర్స్‌ను చూస్తుంటే వింతమృల్లా అన్పిస్తుంటారు.

స్కూల్ నుండి నడుచుకుంటూ వస్తుంటే దీక్షిత కాలి చెప్పుతెగింది. దారిలో కొంత దూరం మట్టి రోడ్డు అయినందువల్ల ఎండకి మట్టి వేడిక్కి కాళ్లకి అంటుకుంటూ భగభగమండుతుంటే వచ్చే ఏడుపును ఆపుకుంటోంది. మండుతున్నా ఓర్చుకొని నడిచింది. కొంత దూరం వెళ్లాక ఓర్చుకోలేక ఆ లేత బుగ్గలపై జారిన కన్నీటిపాయను నెమ్మదిగా తుడుచుకొంది దీక్షిత.

వాళ్ల ఊరిలో ఒకమ్మాయి తల్లి పురుడు పోసుకుంటూ హాస్పిటల్ వసతి లేక అదే ఊరిలో చనిపోవడం భయం కల్గించి ఆ రాత్రంతా నిద్రపోకుండా మేల్కొంది దీక్షిత. మరుసటిరోజు యింకో అమ్మాయి తండ్రికి, పొలంలో పురుగుకుట్టి సిటీలో వుండే హాస్పిటల్‌కి తీసికెళ్లే లోపలే చనిపోయాడని తెలిసి అందరు ఏడుస్తుంటే తనుకూడా ఏడుస్తూ కూర్చుంది.

ఇలా ఎప్పుడూ ఏదో ఒక సంఘటన దీక్షిత మనసుని కలచివేస్తుంటే తల్లిదండ్రులకి చెప్పుకోవాలనిపించినా చెప్పుకోలేకపోతోంది. ప్రొద్దున లేచినప్పటినుండి పొలంలో పనులు చేసుకుంటూ రెక్కాడితేనే డొక్కాడదన్నట్టుగా వుండే వాళ్లకి తన బాధల్ని చెప్పియింకా బాధ పెట్ట కూడదని గట్టిగా నిర్ణయించుకొంది.

ఈ మధ్యనైతే ఎప్పుడు చూసినా దీక్షిత కడుపులో పేగులు అర్ధాకలితో సన్నగా అరవటం ఎక్కువైంది. తినగలిగిన వయసులో సరైన తిండి లేకపోతే అలాగే వుంటుందని ఒకమ్మాయి తల్లి తన బిడ్డను కావలించుకొని కళ్లు తుడుచుకోవడం చూసిన తర్వాత 'ఇది ఆకలి బాధ' అని అర్థమైంది దీక్షితకి. ఆ హాస్టల్లో పిల్లలు వార్డెన్ ముందుకెళ్లి వాదించినా, ఎదురించినా, ఏడ్చినా అది అరణ్య రోదనే.

ఈ బాధలతో పాటు, హోంసిక్ కూడా తోడై దీక్షిత చదువు సరిగ్గా సాగలేదు. అలాగే … ఎయిత్ క్లాస్ వరకు చదివింది.

ఎయిత్ క్లాస్ అయిన తర్వాత 'సోషల్ వెల్ఫేర్ రెసిడెన్సియల్ స్కూల్'లో ఒక వేకెన్సీ వున్నట్లు స్కూల్ టీచర్ దానికి సంబందించిన పేపరు ఇచ్చింది తన కళ్లను మరింత పెద్దవి చేసి మళ్లీ, మళ్లీ చూసింది దీక్షిత. ఇన్ని రోజులు తనుపడ్తున్న కష్టాల నుండి విముక్తి కోసం ఎదురు చూస్తున్న ఆమెకి ఇది మంచి అవకాశమనిపించింది. ఆ పేపర్ని అలాగే గుండెలకి హత్తుకొంది. ఆ సీటు తనకి వచ్చినట్లే ఊహించుకొంది. ఆమెలో ఇప్పుడు ఆశ తప్ప నిరాశలేదు. ఎలాగైనా కష్టపడి సీటు సంపాయించాలన్న తపన తప్ప యింకో ఆలోచనలేదు.

కష్టపడి చదివి ఎంట్రన్స్ ఎగ్జామ్ రోజు తన అన్నయ్య మహధీర్‌ను తోడుగా తీసికెళ్లి ఎగ్జామ్ రాసి వచ్చింది.

నయింత్ క్లాస్ ఎంట్రన్స్‌లో … దీక్షితకి మహబూబబాద్ సోషల్ వెల్ఫేర్ రెసిడెన్సియల్ స్కూల్లో సీటొచ్చినట్లు ఇంటికి లెటరొచ్చింది.

ఆ లెటర్ని తీసుకొని మహధీర్‌ని వెంట బెట్టుకొని జాయినింగ్ కోసం స్కూల్ కెళ్ళింది దీక్షిత.

అక్కడ… బయట బ్రోకర్లు లంచంతీసుకొని, ఆ సీటుని వేరేవాళ్లకి యిద్దామన్నట్లుగా ప్రయత్నాలు జరగడంతో …

నోట మాటరాని దానిలా దిగ్భ్రాంతి చెందింది దీక్షిత.

చెల్లెలి వైపు నిస్సహాయంగా చూస్తూ – అటు, ఇటు తిరగడం తప్ప ఏమీ చెయ్యలేక పోతున్నాడు మహధీర్.

మనస్సుకి మాటలకి వైరుధ్యం ఏర్పడి చచ్చిపోయిన వ్యక్తిత్వంతో చెలరేగిపోతూ, వాళ్లు

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=2160

* * *